

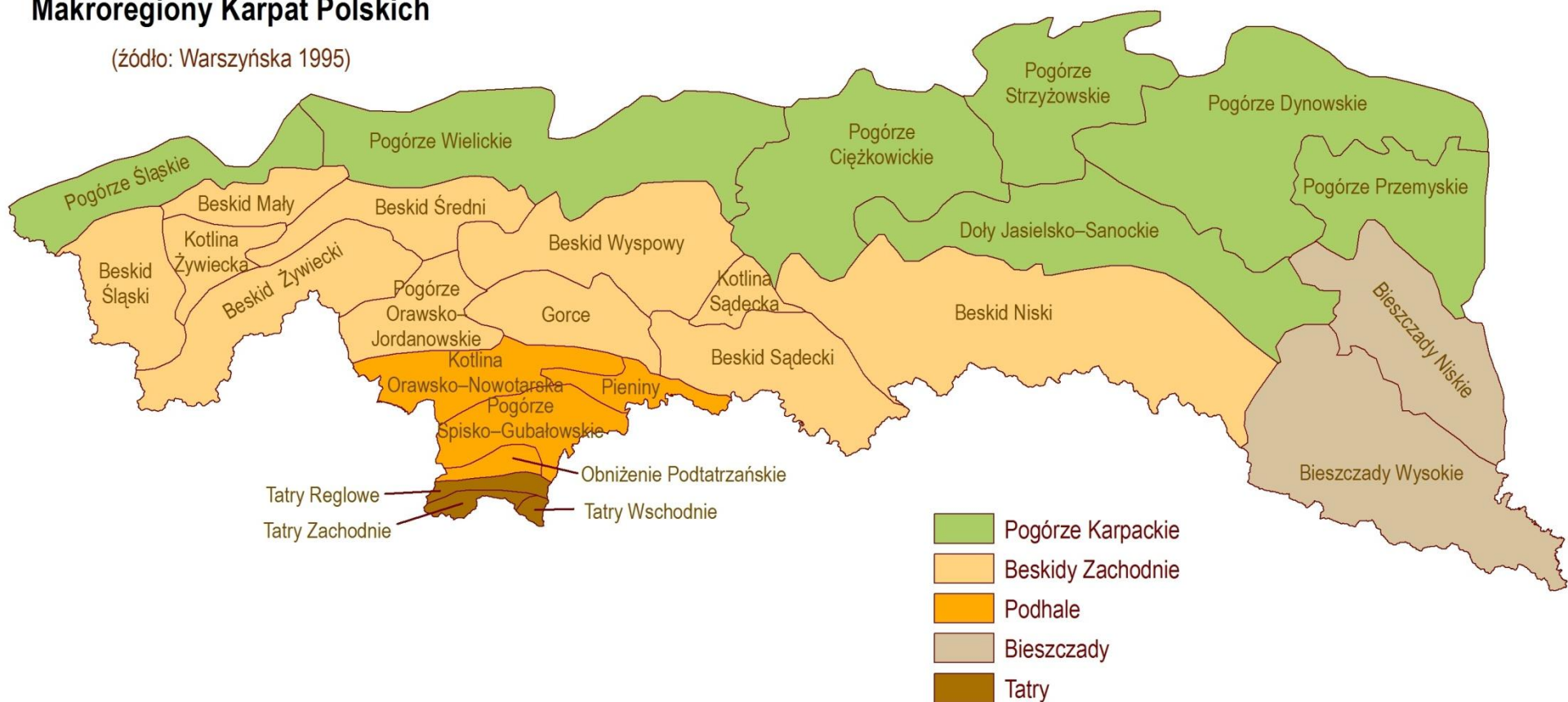
Beskid Śląski

Beskid Śląski

Megaregion	Region Karpacki
Prowincja	Karpaty Zachodnie
Podprowincja	Zewnętrzne Karpaty Zachodnie
Makroregion	Beskidy Zachodnie
Mezoregion	Beskid Śląski
Zajmowane jednostki administracyjne	Polska: - województwo śląskie Czechy: - kraj morawsko-śląski

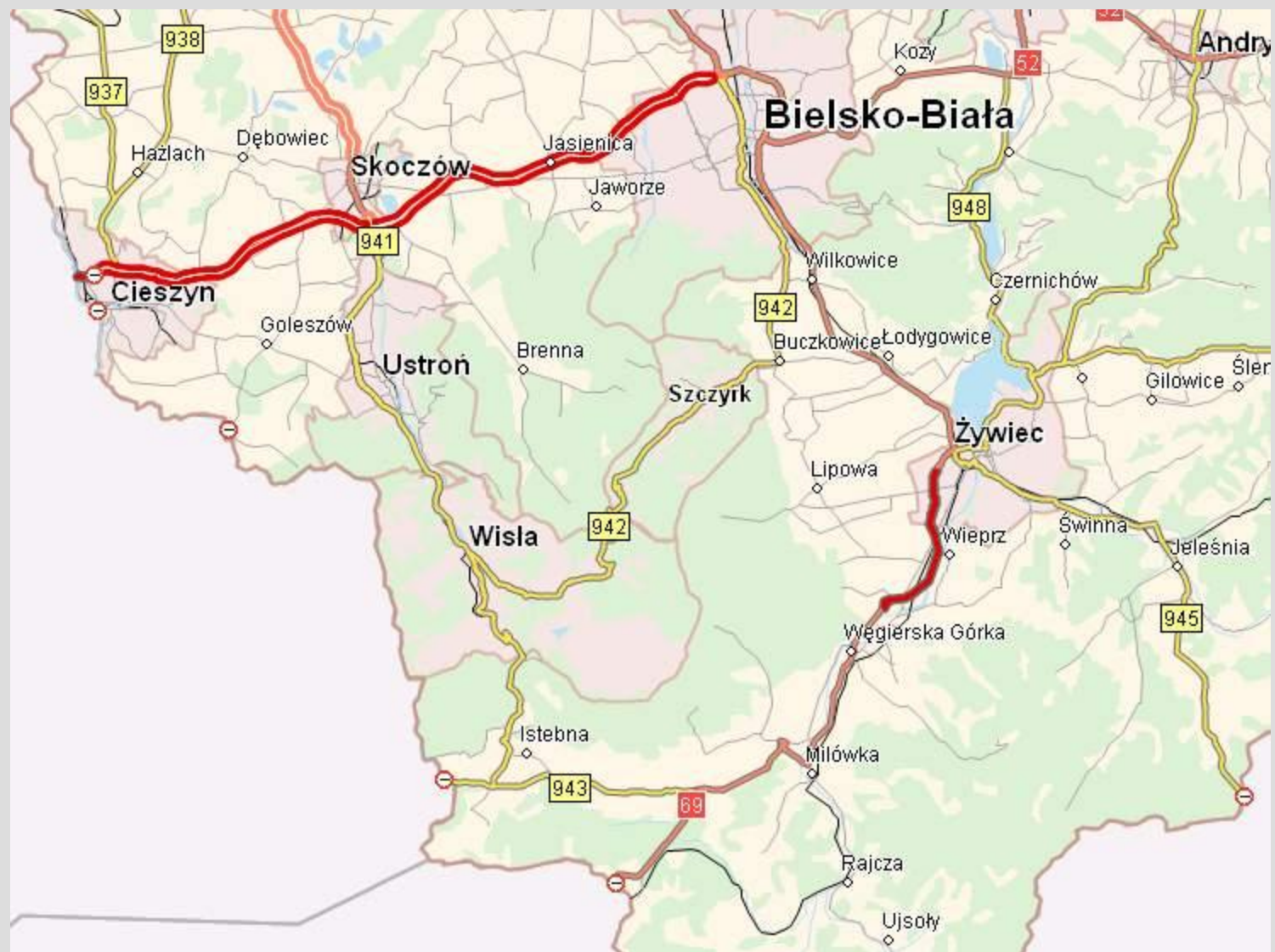
Makroregiony Karpat Polskich

(źródło: Warszyńska 1995)

Beskid Śląski

(cze: *Slezské Beskydy*) (513.45) – pasmo górskie, stanowiące część Beskidów Zachodnich. Jest mezoregionem wchodzącym w skład prowincji Karpat Zachodnich. Najwyższymi szczytami Beskidu Śląskiego są Skrzyczne (1257 m n.p.m.) i Barania Góra (1220 m n.p.m.), natomiast dla części czeskiej Czantoria Wielka (995 m n.p.m.).

Położenie

Beskid Śląski graniczy z Beskidem Śląsko-Morawskim na zachodzie, Beskidem Żywieckim na południowym wschodzie, Kotliną Żywiecką na wschodzie, Beskidem Małym na północnym wschodzie i Pogórzem Śląskim na północy.

Do 1968 roku góry leżące na zachód od rzeki Olzy zaliczano do Beskidu Śląskiego, potem utworzono z tej części nowe pasmo górskie – Beskid Śląsko-Morawski.

Granicą pomiędzy Beskidem Śląskim a Śląsko-Morawskim są Przełęcz Jabłonkowska oraz doliny: spływającego spod przełęczy na północ potoku Osetnica (czes. *Osetnice*), a następnie rzeki Olzy.

Na terenie Słowacji granicą między Beskidem Śląskim a Beskidem Żywieckim (w nomenklaturze słowackiej: Beskidami Kisuckimi) jest spływająca spod Przełęczy Zwardońskiej Skaliczanka, w dolnym biegu nosząca nazwę Czernianki.

Na terenie Polski granicą pomiędzy Beskidem Śląskim a Beskidem Żywieckim jest Przełęcz Zwardońska, potok Czerna, a następnie Soła. Granicą pomiędzy Beskidem Śląskim a Beskidem Małym jest Brama Wilkowicka, a dalej na północy rzeka Biała. Pomiedzy Bramą Wilkowicką a doliną Soły poniżej Węgierskiej Górki Beskid Śląski sąsiaduje od wschodu z Kotliną Żywiecką.

Biorąc pod uwagę krainy historyczne, większa część Beskidu Śląskiego (części zachodnia, centralna i północna) wchodzi w obszar Górnego Śląska (a dokładniej Śląska Cieszyńskiego). Części wschodnia i południowo-wschodnia to tereny Małopolski (a konkretniej - tzw. ziemi żywieckiej lub Żywiecczyzny). Zupełnie niewielki fragment południowy (na południe od głównego wododziału karpackiego) wchodził w skład tzw. ziemi czadeckiej.

Klimat

Beskid Śląski, podobnie jak całe Beskidy Zachodnie charakteryzuje się dość dużymi opadami, wynoszącymi od 800 do 1200 mm rocznie i dużym zaśnieżeniem w miesiącach zimowych. Największy wpływ na kształtowanie się pogody wywierają masy powietrza polarno-morskiego z przeważającym wiatrem zachodnim.

Temperatura powietrza obniża się wraz ze wzrostem wysokości n.p.m. stopniowo ku południowemu wschodowi. Średnia roczna temperatura waha się od 5,4 C w partiach grzbietowych do 8,5 C w dolinie rzeki Olzy. Najchłodniejszym miesiącem jest styczeń, natomiast najcieplejszym jest lipiec. Istotnym czynnikiem klimatycznym jest silny wiatr, który jest łagodzony przez otaczające góry. W porze wiosny i jesieni wieje tu wiatr halny. W partiach szczytowych Baraniej Góry, Równicy i Czantorii przeważają wiatry zachodnie i północno-zachodnie. W okolicy Istebnej wiatrów zachodnich jest mniej, dlatego też notuje się tu mniejszą ilość opadów atmosferycznych. Strefa maksymalnej ilości opadów leży na wysokości 1400-1500 m n.p.m. Wyższe partie, ponad 1000 m n.p.m. notują mniejszą liczbę dni z deszczem, opad spada tu w większej ilości jednorazowo, natomiast w niższych partiach liczba dni z deszczem jest większa. W zimie zachmurzenie jest podobne do zachmurzeń w innych partiach gór i podobnie jak w innych częściach gór, zima jest tu łagodniejsza niż na nizinach w następstwie inwersji temperatury. Dzięki czystemu górskiemu powietrzu, dużemu nasłonecznieniu i dobrej wilgotności powietrza, klimat Beskidu Śląskiego sprzyja rekonwalescencji po chorobach dróg oddechowych i serca, a także łagodzi choroby nerwowe.

Budowa geologiczna

Beskid Śląski zbudowany jest z masywnych piaskowców godulskich i istebniańskich. W części południowej góry zbudowane są z fliszu magurskiego. Występują tu złoża mineralne: piaskowce, wapienie i kruszywa naturalne. Duże znaczenie mają piaskowce godulskie, które występują tu w dwóch rodzajach: godulskie środkowe (wydobywane w dwóch kamieniołomach w Brennej) oraz godulskie dolne (wydobywane w kamieniołomie w Wiśle). Znajdują się tu również źródła wód mineralnych.

Charakterystyczne dla Beskidu Śląskiego jest występowanie stosunkowo licznych i miejscami dość rozbudowanych wychodni skalnych, a także największa na terenie polskich Beskidów koncentracja jaskiń, wśród których znajdują się największe jaskinie polskiego fliszu karpackiego (Jaskinia Miecharska w Wiśle - długość korytarzy 1801 m). Według stanu na 31 sierpnia 2006 r. w Beskidzie Śląskim było 220 jaskiń i schronisk skalnych o łącznej długości korytarzy 6483,5 m.

Pasma górskie

Beskid Śląski składa się z dwóch rozciągniętych południkowo pasm górskich, rozdzielonych doliną rzeki Wisły. Na zachodzie znajduje się Pasma Czantorii, natomiast na wschodzie Pasma Baraniej Góry, zwane też czasem Pasmem Wiślańskim.

Pasma Czantorii

Pasma Czantorii, nazywane również Pasmem Czantorii i Stożka, ma formę długiego grzbietu odgałęziającego się w Karolówce (930 m n.p.m.) od pasma Baraniej Góry. Na całej swej długości stanowi ono dział wodny pomiędzy Olzą i Wisłą. Ciągnie się z północy na południe, od Tułu (621 m n.p.m.), poprzez Czantorię Wielką (997 m n.p.m.), Soszów Wielki (884 m n.p.m.), Cieślar (923 m n.p.m.), Stożek Mały (843 m n.p.m.), Stożek Wielki (980 m n.p.m.) do Kiczor (989 m n.p.m.) i skręca następnie na wschód do Przełęczy Kubalonka (761 m n.p.m.). Z ważniejszych bocznych ramion tego pasma po polskiej stronie granicy wyróżnia się ramię, odgałęziające się od szczytu Kiczor na południowy-wschód, ku dolinie Olzy w Istebnej i kończące się Młodą Górą (838 m n.p.m.). W stronę doliny Wisły, generalnie w kierunku północno-zachodnim, opadają boczne, mniej lub bardziej rozbudowane grzbiety, rozdzielające malownicze doliny w których rozłożyły się "dzielnice" Wisły i Ustronia. Są to kolejno: Kobyła między doliną Łabajowa na południu a doliną Dziechcinki na północy, Wierch Skalnity między doliną Dziechcinki na południu a doliną Jawornika na północy, Krzywy między doliną Jawornika na południu a doliną Gahury na północy, ramię Wielkiej Czantorii z polaną Stokłosicą między doliną Gahury na południu a dolinką potoku Suchego na północy oraz północne ramię Wielkiej Czantorii między doliną potoku Suchego na południu a doliną Poniwca na północy.

Na czeską stronę, ku dolinie Olzy opada z Małej Czantorii grzbiet ze szczytami Ostrego (709 m n.p.m.) i Wróżnej (571 m n.p.m.), którym biegnie granica państwowa polsko-czeska. Natomiast od szczytu Stożka odgałęzia się i biegnie ku północnemu-zachodowi dość długi grzbiet, który kulminuje w szczycie Łączka (czes. Loučka, 835 m n.p.m.). Pomiędzy nim a grzbietem granicznym Stożek – Czantoria ciągnie się głęboka dolina Głuchówki (czes. Hluchová), której górna część podchodzi pod szczyt Stożka. Spod tego szczytu łukiem ku południowemu-zachodowi opada wąska dolina potoku Radwanów (czes. Radvanov), uchodzącego do Olzy w Jabłonkowie. Charakterystyczne jest, że w grzbiecie Stożka - Czantorii nie ma szczytów przekraczających 1000 m n.p.m.

Niemal cały ten grzbiet zbudowany jest z piaskowca, który w geologii nazywany jest godulskim (od szczytu Goduła w Beskidzie Śląsko-Morawskim), gdzie występuje w warstwach grubych na 1–1,5 metra. Wiele figur, rzeźb, stopni, płyt na Śląsku Cieszyńskim wykonanych było właśnie z tego piaskowca. Piaskowiec ten charakteryzuje się tym, że nie wszystkie jego warstwy mają jednakową trwałość i pod wpływem wody miększe warstwy ulegają wypłukiwaniu. W ten sposób tworzą się w korytach potoków mniejsze lub większe progi, wodospady, pęknięcia, szczeliny, a nawet jaskinie, np. na Malinowskiej Skale. W grzbiecie Czantorii jedynie Tuł oraz okolica Kyrkawicy i Kiczor zbudowane są z innego materiału – Tuł z wapienia cieszyńskiego, dzięki czemu okolica wyróżnia się specyficzną (właściwą dla gleby wapiennej) roślinnością, zaś Kyrkawica i Kiczory z gruboziarnistego piaskowca o odcieniu brunatnym, z dużą obecnością ziaren kwarcu, ortoklazu i żyłkami rudy żelaza. W korycie Olzy, niedaleko kościoła w Istebnej można obserwować błyszczące żyły rudy żelaza. Ten inny rodzaj piaskowca, różniący się od piaskowca godulskiego, geologowie nazywają piaskowcem istebniańskim. Ma on skłonność do tworzenia wychodni skalnych różnych kształtów, jak np. na Kyrkawicy, Kiczorach, Gańczorze, Baraniej Górze i in. Przykładem praktycznego zastosowania piaskowca istebniańskiego jest zameczek na stoku Zadni Groń w Wiśle.

Pasmo Baraniej Góry

Pasmo Baraniej Góry nazywane również Pasmem Wiślańskim przedstawia się jako dość długi, powyginany wał górski, ciągnący się generalnie w kierunku południe - północ. Poprzez Przełęcz Koniakowską (766 m n.p.m.) łączy się ono w Ochodzitej z głównym wododziałem Karpat, a następnie z grzbieciem granicznym na Sołowym Wierchu (852 m n.p.m.) i schodzi do Przełęczy Zwardońskiej (686 m n.p.m.). Stanowi ono dział pomiędzy doliną Wisły od zachodu, a doliną Soły od wschodu. Od południa ku północy wznoszą się kolejno szczyty: Tyniok (891 m n.p.m.), Gańczorka (901 m n.p.m.), Karolówka (930 m n.p.m.), Barania Góra (1220 m n.p.m.), Magurka Wiślańska (1129 m n.p.m.), Zielony Kopiec (1152 m n.p.m.) oraz Malinowska Skała (1152 m n.p.m.). Od Malinowskiej Skały główne pasmo przybiera kierunek północno-zachodni, a następnie północny i biegnie przez: Malinów (1095 m n.p.m.), Przełęcz Salmopolską (934 m n.p.m.), Grabowa (905 m n.p.m.), Kotarz (974 m n.p.m.), Beskid Węgierski (Hyrca, 929 m n.p.m.), Beskid (860 m n.p.m.) i poprzez Przełęcz Karkoszczonkę osiąga Klimczoka (1119 m n.p.m.) z jego odgałęzieniami ku Błatniej na zachodzie i Magurze na wschodzie.

Od szczytu Malinowskiej Skały ciągnie się ku północnemu wschodowi jako boczna gałąź grzbietu głównego boczny grzbiet Małego Skrzycznego (1211 m n.p.m.) oraz Skrzycznego (1257 m n.p.m.). Grzbiet ten kończy się charakterystycznym stożkiem góry Skaliste (864 m n.p.m.) nad Szczyrkami i Buczkowicami w dolinie Żylicy. Pasmo Baraniej Góry wyróżnia się rozległym i bogatym rozczłonkowaniem bocznym grzbietów. W kierunku zachodnim odgałęziają się następujące ramiona:

ramię Przysłopu (1021 m n.p.m.) – ze szczytu Baraniej Góry, rozdzielające doliny Czarnej Wisłki na południu i Białej Wisłki na północy;

ramię Cienkowa (720 m n.p.m.) – z Zielonego Kopca, stanowiące dział między doliną Białej Wisłki na południu i doliną Malinki na północy;

ramię Starego Gronia (797 m n.p.m.) - od Grabowej, rozdziela doliny Leśnicy i Hołcyny;

pasmo Równicy ze szczytami Jawierzny (799 m n.p.m.), Trzy Kopce Wiślańskie (810 m n.p.m.), Orłowa (813 m n.p.m.) Równica (883 m n.p.m.), odzielające dolinę Wisły od doliny Brennicy;

W kierunku wschodnim od głównego grzbietu pasma odgałęziają się następujące ramiona:

pasemko Błatniej, idące od Trzech Kopców ku zachodowi, przez Stołów (1035 m n.p.m.), Błatnią (917 m n.p.m.), Wielką Cisową (872 m n.p.m.), Czupeł (736 m n.p.m.), Łazek (713 m n.p.m.) i Zebrzydkę (579 m n.p.m.);

ramię schodzące od Klimczoka ku północy, przez Szyndzielnię (1026 m n.p.m.), Cuberniok (731 m n.p.m.) i Dębowiec (686 m n.p.m.);

ramię od Klimczoka przez Magurę (1109 m n.p.m.);

krótkie ramię od Malinowskiej Skały ze szczytem Kościelca (1022 m n.p.m.);

ramię Magurki Wiślańskiej, ze szczytami Magurki Radziechowskiej (1108 m n.p.m.), Muronki (1021 m n.p.m.) i Glinnego (1034 m n.p.m.).

W paśmie Baraniej Góry zwraca uwagę zjawisko dosyć łagodnych stoków opadających ku dolinie Wisły, stromych natomiast ku wschodowi. Szczególnie widoczne jest to w masywie Skrzycznego, którego bardzo strome stoki opadające ku północnemu-wschodowi czynią z tego szczytu osobliwy bastion o charakterystycznym kształcie. Skalny trzon dużej części pasma zbudowany jest z piaskowca godulskiego, jak większa część pasma Czantorii. Jedynie sam masyw Baraniej Góry, otoczenie doliny Czarnej Wisłki oraz przylegającą do szczytu Baraniej Góry dolina Olzy budują warstwy istebniańskie

Miejscowości turystyczne

Miejscowość	Ludność	Powierzchnia	Nad rzeką
Bielsko-Biała	176 453	124,51 km ²	Biała
Ustroń	15 415	58,92 km ²	Wisła
Wisła	11 810	110,26 km ²	Wisła
Istebna	11 279	84,25 km ²	Olza
Brenna	10 164	95,54 km ²	Brennica
Szczyrk	5 810	39,07 km ²	Żylica

Drogi dojazdu

Trasa europejska E75: Trójmiasto - Cieszyn

Trasa europejska E462: Cieszyn - Brno

Droga krajowa nr 1: Trójmiasto - Cieszyn

Droga krajowa nr 81: Katowice - Harbutowice

Droga ekspresowa S1: Pyrzowice - granica czeska

Droga ekspresowa S69: Bielsko-Biała - granica słowacka

Droga wojewódzka nr 938: Pawłowice - Pruchna - Cieszyn

Droga wojewódzka nr 941: Skoczów - Wisła - Istebna

Droga wojewódzka nr 942: Bielsko-Biała - Szczyrk - Wisła

Droga wojewódzka nr 943: granica czeska - Istebna - Koniaków - Laliki

Komunikacja kolejowa:

Trasa

Bielsko-Biała – Skoczów – Cieszyn

Goleszów – Ustroń – Wisła

Bielsko-Biała – żywiec – Zwardoń

Bielsko-Biała – Wadowice

Żywiec – Sucha Beskidzka

Zabytki: kościół parafialny w Górkach Wielkich z XV-XVIII w., wystrój z XIX w.; ruina dworu w Górkach Wielkich; kościół parafialny z XVIII wieku w Brennej (centrum); kościół parafialny z XVIII wieku w Brennej Leśnicy; kościół drewniany z XVIII w. pod Przełęczą Kubalonka w Istebnej, przeniesiony z Przyszowic w 1958 r.; chałupa Kawuloków z końca XIX w. (ob. Izba Regionalna); kilkadziesiąt innych drewnianych chałup i budynków gospodarczych w Istebnej; chałupy z XVIII-XIX wieku w Brennej (zabytki zanikające w wyniku rozbiórek); kościół drewniany z XVIII w. w Szczyrku; cmentarz z XIX w. w Szczyrku; Kościół św. Barbary w Bielsku-Białej; wieża kościelna z XVI w. w Wiśle Łabajowie, przeniesiona w 1983 r. z Połomi k. Wodzisławia Śl.; pałacyk myśliwski Habsburgów z XIX w. w Wiśle, przeniesiony w 1985 r. z polany Przysłop pod Baranią Górą; chałupy drewniane i budynek Muzeum Regionalnego w Wiśle; kościół drewniany z XVIII w. w Ustroniu Nierodzimiu; kościół parafialny z XVIII w. i kościół ewangelicki z XIX w. w Ustroniu; Zameczek Prezydencki z l. 1927-31 i kaplica z 1909 r. na Zadnim Groniu w Wiśle; Zamek Sułkowskich w Bielsku-Białej z II poł. XIV w., rozbudowany w XV - XVIII w.; katedra św. Mikołaja w Bielsku-Białej z XV w., gruntownie przebudowana na pocz. XX w.; Bielski Syjon katedra Zbawiciela w Bielsku-Białej z XVIII w. (ewangelicko-augsburska); Kościół św. Stanisława w Bielsku-Białej; kościół drewniany św. Barbary z XVII w. w Bielsku-Białej; Ratusz w Bielsku-Białej z XIX w.; dworzec PKP w Bielsku-Białej z XIX w.; zabytkowy układ urbanistyczny Starego Miasta w Bielsku-Białej Kościół Opatrzności Bożej w Bielsku-Białej Wille fabrykanckie w Bielsku-Białej Hotel President w Bielsku-Białej Ulica 11 Listopada w Bielsku-Białej Teatr Polski w Bielsku-Białej z XIX w.; Dom Tkacza, drewniany z XVIII w. w Bielsku-Białej; Willa Juliana Fałata w Bystrej; zamek w Grodźcu z XVI w. obok park zamkowy i ruina kościoła; kościół z XVIII w. w Jasienicy; kościół z XVI w., drewniany, w Nydku;

Szlaki turystyczne

W Beskidzie Śląskim rozpoczyna swój bieg **Główny Szlak Beskidzki**:

Ustroń - Równica - Czantoria Wielka - Stożek Wielki - Przełęcz Kubalonka - Barania Góra - Węgierska Górka

Inne ważniejsze szlaki piesze Beskidu Śląskiego:

Pasma Czantorii:

- Goleiszów - Tuł - Czantoria Mała - Czantoria Wielka
- Ustroń Zdrój - Czantoria Mała
- Wisła Uzdrowisko - Schronisko na Soszowie Wielkim
- Wisła Dziechcinka - Stożek Mały
- Wisła Dziechcinka - Kobyła - Stożek Mały
- Wisła Głębcze - Stożek Wielki
- Wisła Głębcze - Kiczory - Stożek Wielki
- Stożek Wielki - Istebna
- Stożek Wielki - Jaworzynka
- Wisła Głębcze - Przełęcz Kubalonka

Pasma Baraniej Góry

- Skoczów - Nierodzim - Równica
- Równica - Orłowa - Trzy Kopce Wiślańskie
- Ustroń Polana - Orłowa - Ustroń Dobka - Wisła Obłaziec
- Wisła - Trzy Kopce Wiślańskie - Przełęcz Salmopolska - Szczyrk
- Brenna - Równica
- Wisła Czarne - Schronisko PTTK na Przysłopie pod Baranią Górą
- Koniaków - Schronisko PTTK na Przysłopie pod Baranią Górą - Barania Góra - Wisła Czarne
- Barania Góra - Kamesznica
- Brenna - Grabowa - Przełęcz Salmopolska
- Szczyrk - Skrzyczne - Małe Skrzyczne - Malinowska Skała - Magurka Wiślańska - Barania Góra
- Wilkowice - Siodło pod Klimczokiem - Szczyrk - Skrzyczne - Ostre
- Mikuszowice Śląskie - Dębowiec - Szyndzielnia - Siodło pod Klimczokiem - Przełęcz Karkoszczonek - Kotarz - Przełęcz Salmopolska - Malinowska Skała
- Mikuszowice Śląskie - Bystra Krakowska - Klimczok
- Mikuszowice Śląskie - Kozia Góra - Przełęcz Kołowrót - Szyndzielnia - Klimczok
- Brenna - Wielka Cisowa
- Jasienica - Wielka Cisowa - Błatnia
- Jaworze - Przykra - Błatnia - Klimczok
- Wapienica - Błatnia

Ważniejsze szlaki piesze po stronie czeskiej:

- Trzaniec - Nýdek - Pisek - Girowa
- schronisko pod Czantorią Wielką - Soszów Wielki - Stożek Wielki
- Jabłonków - Groniczek (połączenie ze szlakiem z Czantorii Wielkiej)

Schroniska:

**Skrzyczne, Barania Góra (pod Przysłopem), Stożek, Równica, Błatnia,
Klimczok, Szyndzielnia, Kozia Góra, Soszów**

Park Krajobrazowy Beskidu Śląskiego - park krajobrazowy położony w województwie śląskim. Obejmuje porośnięte lasem pasma górskie Beskidu Śląskiego: pasmo Czantorii oraz Baraniej Góry.

Na terenie parku znajdują się źródła Białej i Czarnej Wiselki - dwóch potoków dających początek Wiśle.

Budowa geologiczna wzniesień Beskidu Śląskiego jest zróżnicowana. Wzgórza zbudowane są głównie z łupków i wapieni. Występują tu również warstwy zbudowane z piaskowców godulskich i zlepieńców istebniańskich. Na terenie parku znajdują się liczne jaskinie fliszowe, z których część ma status pomników przyrody.

Data utworzenia 16 czerwca 1998

Powierzchnia 386,20 km²

Otulina 609,05 km²

Rezerваты природы

Ludność i historia regionu

Wśród ludów żyjących w Beskidzie Śląskim zaszły w początkach młodszej epoki kamienia (2500-1700 lat p.n.e.) poważne zmiany i przeobrażenia na tle przechodzenia ze zbieractwa i łowiectwa w uprawę roli i hodowli zwierząt. Były one następstwem przyływu nowych fal ludności znad Dunaju poprzez Bramę Morawską i Przełęcz Jabłonkowską. Przybywały wtedy karawany kupieckie z imperium rzymskiego, czego świadectwem są różne znaleziska monet rzymskich, z których część znajduje się w Muzeum Cieszyńskim. W IX wieku obszar Beskidu Śląskiego stał się częścią państwa wielkomorawskiego, następnie w X wieku został przyłączony do nowo utworzonej Polski. W 1290 roku powstało Księstwo Cieszyńskie, którego Beskid Śląski stał się częścią. W 1526 roku obszar ten znalazł się pod panowaniem Habsburgów. W średniowieczu grody powstawały głównie na pogórzu i nizinach wokół Beskidu Śląskiego, później osadnictwo zaczęło się posuwać na południe, w głąb doliny Olzy i Wisły. Kolonizacji tych terenów dokonywali książęta cieszyńscy lub szlachta za ich przyzwoleniem. Osadnictwo było popierane bo zwiększało dochody pana ziemi. W 1763 roku po wojnach śląskich powstał Śląsk Austriacki - część Śląska, która pozostała w rękach Habsburgów. Po 1867, kiedy powstały Austro-Węgry ten kraj koronny zyskał autonomię z własnym sejmem krajowym w Opawie.

Na przełomie XIX i XX wieku powstały pierwsze miejscowe organizacje turystyczne, mające na celu zagospodarowanie turystyczne tego terenu - w 1893 niemieckie Beskidenverein, a w 1909 polskie Polskie Towarzystwo Turystyczne "Beskid" w Cieszynie.

Po rozpadzie monarchii habsburskiej teren Beskidu Śląskiego był miejscem konfliktów (również zbrojnych) między nowo powstałym państwem polskim i Czechosłowacją. Ostatecznie Beskid Śląski znalazł się w granicach obu krajów.

Dodatkowe informacje

Na stokach Baraniej Góry znajdują się tereny źródliskowe Wisły. Beskid Śląski jest mocno zalesiony: pierwotnie dominowały tu lasy bukowo-jodłowe (buczyna karpacka), obecnie - głównie świerczyny sztucznego pochodzenia.

Beskid Śląski posiada gęstą sieć osadniczą i dobrze rozwiniętą sieć komunikacyjną. Główne miasta Beskidu Śląskiego po stronie polskiej to Wisła i Szczyrk, a u północnego podnóża - Ustroń i Bielsko-Biała. Po stronie czeskiej głównymi miastami są Trzinec i Jabłonków w dolinie Olzy.

Beskid Śląski w obrębie historycznego Śląska Cieszyńskiego zamieszkiwali górale śląscy, natomiast wschodnie stoki, opadające ku Kotlinie Żywieckiej - górale żywieccy. Gospodarka tych terenów tradycyjnie opierała się na pasterstwie, a szczególnie na jego specyficznej górskiej odmianie - szalaśnictwie. W ostatnich dziesięcioleciach coraz większego znaczenia nabierają funkcje wypoczynkowe, turystyczne i uzdrowiskowe beskidzkich miejscowości. W miejscowościach położonych w południowej części regionu zachowane są przykłady budownictwa ludowego (gł. drewnianego), kultywowana jest kultura ludowa (liczne zespoły folklorystyczne).

Za ratownictwo górskie w rejonie Beskidu Śląskiego odpowiedzialna jest Beskidzka Grupa GOPR.

Bibliografia

Barański Mirosław: "Beskid Śląski. Pasma Baraniej Góry", Warszawa 1999,

Barański Mirosław: "Beskid Śląski. Pasma Klimczoka i Równicy", Warszawa 1995,

Barański Mirosław: "Beskid Śląski. Pasma Stożka i Czantorii", Warszawa 1996,

Krygowski Władysław: "Beskidy. Śląski, Żywiecki, Mały", Warszawa 1974;

Działak Jerzy: "Beskid Śląski", Warszawa 1953;

Rzeczycki Tomasz: "Góry Polski", Katowice 2004,

Migawki z Beskidu Śląskiego

Beskid Śląski – na stoku Skrzycznego

Ustroń

Szczyrk

Brenna

Widok na Czantorię Wielką z Kotarza.

Widok na pasmo Czantorii z okolic wsi Nydek.

Beskid Śląski – widok z Baraniej Góry

Widok na Błatnią z Doliny Wapienicy

Barania Góra

Jesienne chmury (okolice Malinowskiej Skały)

most na DK 1 w okolicy Grodźca

Dworzec główny w Bielsku-Białej

Kościół św. Barbary w
Bielsku-Białej

Panorama Beskidu Śląskiego na wysokości Ciśca.

Schronisko PTTK na Błatniej

Schornisko PTTK na
Klimczoku

Schronisko PTTK na
Przysłopie pod Baranią Górą

Schronisko PTTK na Równicy

Schronisko PTTK na Skrzycznem

Schronisko na Stożku

Schronisko PTTK na Szyndzielni

Schronisko na Koziej Górze

Zamek Sułkowskich w Bielsku-Białej

